

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620010488
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5620010488.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Moniky Liptákovej, na verejnom zasadnutí konanom 25. augusta 2022 o odvolaní obžalovaného Q. U. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2T/96/2020 z 22.9.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/96/2020 z 22.9.2021 vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného Q. U., nar. XX.X.XXXX v D. P., trvale bytom
Q. XX, Q., okres D. P.,

o d s u d z u j e :

Podľa § 231 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (v znení účinnom do 31.12.2020) na peňažný trest vo výmere 800,- (osemsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd obžalovanému u s t a n o v u j e náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) týždne.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný Q. U. uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a) Tr. Zák. v znení účinnom do 31.12.2020, na skutkovom základe že

1/dňa 10. 4. 2019 v čase asi o 15.00 h. v pohostinstve u „Maxa“ v obci Vlachy, po predchádzajúcej dohode, kúpil od X. Q., nar. XX. X. XXXX, kufrík zn. Makita spolu s obsahom 1 ks priamočiarej píly zn. Makita, zelenomodrej farby, typ 4350FCP, v.č. 2007 3186 G, spolu s 31ks pílovými listami rôzneho ozubenia a veľkosti, za sumu 10,- eur, kde tieto veci tesne predtým X. Q. odcudzil svojmu otcovi Mgr. F. Q. z dielne, nachádzajúcej sa na pozemku patriacemu k rodinnému domu č. XXX v obci Q., pričom obžalovaný od X. Q. vedel, že uvedené veci pochádzajú z trestnej činnosti,

2/ dňa 12. 4. 2019 v poobedných hodinách napísal X. Q. Q. U. cez Facebook, že má ďalšie náradie, kde potom, čo Q. U. prejavil záujem aj o túto ponuku, dňa 12. 4. 2019 v čase asi o 15.00 h. v pohostinstve u „Maxa“ v obci Vlachy, obžalovaný kúpil od X. Q., nar. XX. X. XXXX, 1 ks pokosovú pílu zn. Makita, zelenomodrej farby, typ MLS 100, 1500W, v. č. 2007 8473 so statívom, 1 ks príklepovú vrtačku zn. Makita, zelenomodrej farby, typ HR 2470, v.č. 2016 317373 a 1 ks vídiový vrták priemeru 10 mm, zn. Bosch, plus

5x, SDS Plus, o dĺžke 21 cm, ktorý bol osadený vo vrtačke, za sumu 50,- eur, kde tieto veci predtým X. Q. odcudzil svojmu otcovi Mgr. F. Q. z dielne, nachádzajúcej sa na pozemku patriacomu k rodinnému domu č. XXX v obci Q., pričom obžalovaný od X. Q. vedel, že uvedené veci pochádzajú z trestnej činnosti,

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 231 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 900,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Proti rozsudku súdu proti výroku o vine, výroku o treste podal riadne a včas odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že v priebehu konania nebolo preukázané, že spáchal súdený trestný čin. Podľa jeho názoru, okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym a nejasným skutkovým zisteniam a pri rozhodovaní o vine aj treste vychádzal z nesprávneho posúdenia veci. Nestotožňuje sa ani s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. V predmetnom prípade nebola dostatočne preukázaná subjektívna súvislosť vo forme jednotiaceho zámeru spáchať viacero skutkov za určité obdobie, ktorý musí byť prítomný už pri realizácii v poradí prvého skutku. Je toho názoru, že takýto jednotiaci zámer mu v predchádzajúcom konaní nebol dostatočne preukázaný, a preto v danom prípade ide len o opakovanie určitých skutkov, ktoré vzhľadom na absenciu úmyslu spáchať trestný čin ani nenapĺňajú znaky skutkovej podstaty trestného činu. Došlo tak ku chybnjej právnej kvalifikácii trestného činu, čo samo osebe predstavuje odvolací dôvod. Je tiež toho názoru, že v trestnom konaní nebol preukázaný ani jeho úmysel, či už priamy alebo nepriamy spáchať súdený trestný čin. Pokiaľ ide o výpoveď svedka X. Q., táto bola už v počiatkoch účelová, pravdepodobne učená v snahe delegovať časť svojej viny na inú osobu a tak si privodiť lepšie podmienky v prípade trestu. Iný svedok X. M. vypovedal, že bol pri odovzdaní veci a nik tam nespomínal, že by boli krajkuté, čo protirečí výpovedi svedka X. Q.. Zdôraznil, že jeho výpoveď jasne odôvodnila, prečo si myslel, že veci patria X. Q., keď uviedol, že tento pracoval na stavbe ako brigádnik, o čom mal on vedomosť. X. Q. ho opakovane ubezpečoval, že je všetko v poriadku a legálne. Preto jedinou priamu výpoveď svedka X. Q., ktorý sám páchal trestnú činnosť, v spojení s nejakou internetovou komunikáciou, nepovažuje za relevantný a dostatočný dôkaz, ktorý by vylučoval ďalšie odôvodnené pochybnosti. Súd bez riadneho a logického odôvodnenia odmietol vykonať dôkaz výsluch svedka - manželky obžalovaného, ktorá komunikovala so svedkom X. Q. a mala vedomosť o tom, že tento jej manžel uviedol do omylu, že dané veci patria jemu. Rovnako nevykonala ani vyžiadanie lekárskej správy o stave svedka X. Q. v čase spáchania daného skutku, pretože tento mal problémy s alkoholom, drogami a výhernými hracími zariadeniami. Svedok tak mal závažne narušenú schopnosť vnímať skutočnosti, ako aj jeho dôveryhodnosť a správnosť jeho výpovede je značne spochybnená. V zmysle zásady in dubio pro reo navrhol, aby ho krajský súd spod obžaloby oslobodil v plnom rozsahu.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného Q. U. je čiastočne dôvodné.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok, resp. čiastkové útoky sa stali, a že ich spáchal obžalovaný Q. U.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Obhajoba obžalovaného je postavená na tvrdení, že nemal vedomosť o tom, že veci, ktoré kúpil od X. Q. pochádzajú z trestnej činnosti. Súd pripomína, že je vecou obžalovaného, aký spôsob obhajoby si zvolí, pričom spôsob obhajoby sleduje dosiahnutie pozitívneho výsledku pre obžalovaného v trestnom konaní. Zo spáchania skutku je obžalovaný usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedka X. Q. a listinnými dôkazmi a to komunikáciou medzi obžalovaným a X. Q.. Výpoveďou svedka X. Q. mal súd preukázané, že obžalovaný vedel, že veci, ktoré predal obžalovanému, pochádzajú z dielne jeho otca a zobral ich bez jeho súhlasu. Svedok X. Q. vypovedal o uvedenej okolnosti (vedomosti obžalovaného o pôvode, resp. vlastníctve predávaných vecí) konzistentne tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom a rovnako aj v trestnom konaní, ktoré bolo vedené voči jeho osobe za trestný čin krádeže dotknutých vecí. Vo všetkých výpovediach X. Q. zhodne uviedol, že obžalovaný mal vedomosť, že predávané veci sú vo vlastníctve jeho otca. Súd nemal dôvod neveriť jeho výpovedi aj z toho dôvodu, že je podporená obsahom komunikácie medzi obžalovaným a svedkom Q. ml. Obžalovaný potvrdil, že on a svedok Q. ml. boli účastní komunikácie o možnosti kúpy vecí, ktoré sa spomínajú v komunikácii. Obžalovaný v predmetnej komunikácii uvádza, že nechce mať problémy, pripúšťa, že otec X. Q. „príde na to, že mu to chýba“, v ďalšej časti uvádza, že „otec ťa zabije“. Z použitých výrazových prostriedkov je nepochybné, že obžalovaný si uvedomuje vzťah otca X. Q. k veciam ponúkaným na predaj, keď opakovane spomína práve jeho meno. Neobstojí preto obhajoba obžalovaného, že v komunikácii sa pomýlil a chcel X. Q. napísať, že „oco príde na to, že ti to chýba“. Obžalovaným mienený obsah komunikácie je aj v rozpore so zásadami logického úsudku, pretože nie je zrejmé, prečo by mal otec prísť na to, že veci nechýbajú jemu, ale jeho synovi. Súdu preto nie je zrejmé, v akom inom kontexte by sa obžalovaný v tejto komunikácii vyjadroval. Ak by obžalovaný nemal pochybnosti o tom, že veci patria X. Q., nezaujal by váhavý postoj, ktorý je zrejмый z obsahu komunikácie, obžalovaný nebol ubezpečený svedkom X. Q., že veci sú jeho vlastníctvom, ale že nebude z toho nič mať, t. j. že sa na to nepríde. Aj dohodnutá kúpna cena musela u obžalovaného minimálne vyvolať pochybnosti o pôvode vecí, pretože skutočná hodnota vecí niekoľkonásobne prevyšovala dohodnutú kúpnu cenu. Obžalovaný nemal žiadny rozumný dôvod sa domnievať, že vlastníkom vecí je Q. ml. a to so zreteľom na jeho osobné a zárobkové pomery v čase spáchania skutku. V uvedenom období svedok nemal dostatok príjmov na úhradu uvedených vecí v prospech jeho vlastníctva, práva naopak svedok sa snažil získať akýmkoľvek spôsobom peňažné prostriedky, ktoré použil na automaty, čo vyplýva aj z jeho výpovede. Obžalovaný bol nepochybne znály miestnych pomerov a preto minimálne musel mať vedomosť o tom, že otec svedka Q. mladšieho sa venuje podnikaniu v oblasti stavebníctva, na realizáciu ktorého slúži predmetné náradie a nie X. Q..

Obžalovaný konal v priamom úmysle, pretože vyššie uvedeným spôsobom chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je ochrana cudzieho majetku. Obhajoba obžalovaného je tak vyvrátená výpoveďou svedka X. Q. a obsahom komunikácie medzi uvedenými osobami. Z vyššie uvedených skutkových zistení tak vyplýva, že vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba naväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby spáchal obžalovaný. Z týchto dôkazov potom možno vyvodit' len jediný záver o tom, že skutok spáchal obžalovaný a vylúčiť tým možnosť prijatia iného záveru“.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako pokračovacieho prečinu podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a) Tr. zák. účinného do 31.12.2020, aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

K odvolacím námietkam obžalovaného treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom podrobnom a výstižnom odôvodnení.

Obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie veci súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní - v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že sa nedopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu, že zo strany poškodeného ide o vykonštruované konanie.

V prejednávanom prípade boli v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní okresným súdom vykonané dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali. Na jednej strane výpoveď svedka

X. Q., ktorý obžalovaného usvedčoval zo spáchania súdeného trestného činu. Na druhej strane výpoveď obžalovaného, ktorý spáchanie súdeného trestného činu v celom rozsahu popieral.

Vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu, okresný súd musel precízne vyhodnotiť dve skupiny dôkazov, najmä z hľadiska ich vierohodnosti, aby na ich základe mohol rozhodnúť o vine obžalovaného.

V uvedených súvislostiach treba uviesť, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchýľuje od svojej skoršej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu a „škodiť“ obžalovanému. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Odvolací súd poukazuje tiež na to, že súhrn priamych a nepriamych dôkazov na preukázanie viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a ktoré usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru (Rt 38/68). Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe priamych dôkazov - výpovedí svedka X. Q.. Podľa názoru odvolacieho súdu menovaný svedok presvedčivo usvedčuje obžalovaného zo spáchania súdených skutkov a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť jeho svedeckých výpovedí. Aj odvolací súd výpovede menovaného svedka považuje za logické, presvedčivé, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné, bez podstatných rozporov. Uvedený priamy dôkaz logicky prepájajú aj nepriame dôkazy vykonané v predmetnej veci - výpoveď svedka Mgr. X. Q., listinný dôkaz: komunikácia prostredníctvom aplikácie messenger, rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/98/2019 z 10.2.2020, ktoré v súhrne bezpečne preukazujú vinu obžalovaného a zároveň vyvracajú jeho obhajobné tvrdenia, že sa nedopustil konania kladeného mu za vinu.

Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie súdeného skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jediná pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obžalovaný tvrdil, že bol v čase činu na mieste činu, len inak interpretuje to, čo sa tam malo stať, resp. nestáť. Obžalovaný nepredložil súdu žiadne také dôkazy, ktoré by celkom nepochybne mohli výrazne spochybniť výpoveď svedka X. Q.. V predmetnej veci obhajoba, a to ani pri výraznej snahe, nepreukázala, že by menovaný svedok vypovedal nepravdu o podstatných okolnostiach spáchaného skutku.

K výroku o treste

Pokiaľ ide o výrok o treste v rozsudku okresného súdu, tu dospel krajský súd k záveru o jeho neprimeranosti, a preto výrok o treste v napadnutom rozsudku zrušil a sám vo veci rozhodol rozsudkom.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj pohľadujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu).

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Krajský súd, rovnako ako okresný súd, dospel k záveru, že v prípade obžalovaného neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 Tr. zák.; existuje u neho jedna príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák.

Peňažný trest uložený obžalovanému podľa § 56 Tr. zák. považuje aj krajský súd za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie a v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Krajský súd však na rozdiel od súdu prvého stupňa uložil obžalovanému peňažný trest v miernejšej výmere - vo výške 800,- EUR, t.j. v rovnakej výmere, aká bola obžalovanému uložená v trestnom rozkaze vydanom okresným súdom dňa 26.2.2021. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako neodôvodnil zmenu výmery peňažného trestu zo sumy 800,- EUR na sumu 900,- EUR.

Pre prípad, ak by obžalovaný úmyselne zmaril zaplatenie peňažného trestu, krajský súd mu ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 týždne, ktorý považuje vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, za primeraný. Náhradný trest odňatia slobody ustanovený súdom prvého stupňa vo výmere 8 mesiacov krajský súd považoval v okolnostiach danej veci, ale i vzhľadom na výmeru samotného peňažného trestu, za neprimeraný.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.